

Στο σύντροφο της ζωής μου
Γιάννη Σαμοθράκη

ΠΡΟΛΟΓΙΚΑ

Κάτι από Ελύτη έχει το νέο βιβλίο της ποιήτριας Μάγδας Παπαδημητρίου - Σαμοθράκη, γεμάτο ευαισθησία και Έρωτα. Η Πιερία, χώρος μόνιμης κατοικίας της, είναι η προαγωγός της έμπνευσης. Κοιτίδα των Μακεδόνων, έχει το μοναδικό προνόμιο να έχει μόνιμη στέγη τον Όλυμπο, «αιπύν και αιγλήεντα», και τα καταπράσινα Πιερία όρη με τις Μούσες να χορεύουν τη νύχτα παρέα με τις Νεράιδες και τις Μοίρες.

Από κάτω το Θερμαϊκό, το Αιγαίο, η Μεσόγειος, ανέκαθεν ανοιχτά πελάγη σε όλα τα ρεύματα, δίδουν συνδυαστικά με τον Όλυμπο τη μοναδική δυνατότητα για σκι και για κολύμπι την ίδια μέρα.

Εδώ είναι η Εδέμ, εδώ η Γη της Επαγγελίας, εδώ οι τριανταφυλλίες ανθίζουν δύο φορές το χρόνο και οι μυγδαλιές το ίδιο, και οι κυδωνιές παράγουν δύο φορές κυδώνια.

Εδώ ο Νους ατενίζει «γυμνή την αλήθεια» και χορεύει μαζί με τον Ορφέα και την Ευρυδίκη στο ρυθμό της ομορφιάς και του Έρωτα, ενός Έρωτα Ουράνιου, με αντικείμενο του πόθου την ίδια τη φύση και όλα τα παιδιά της.

Σε μια τέτοια εμπειρία μας καλεί σε μέθεξη η ποιήτρια ευαίσθητα, δυναμικά, συγκλονιστικά, άκρως ερωτικά, σε μια εποχή που ο «χυδαίος έρωτας» τείνει να αφανίσει τον Ουράνιο, πεζός, σαρκικός, μόνο συνουσιαστικός «ως απλή επιπήδησις» κατά τον Χαιρόνεια Πλούταρχο.

Είναι τελικά και ο Έρωτας ανατάξιμος. Έρωτας που ξεκινά από τη λατρεία της Φύσης πάνω από το Μύτικα και κορυφώνει τη διαδρομή του στους κόλπους του Θερμαϊκού και στις χαράδρες των Πιερίων.

Καλό ταξίδι στον αναγνώστη του πονήματος με ξεναγό τη Σαφώ, την Πράξιλα και την Τελέσιλα, που κρατούν γερά από το χέρι τη Μάγδα.

Ο εκδότης
Γιώργος Ράπτης

Προχώρησαν
να ζήσουν τον έρωτα
μέσα στη φύση,
στο καθρέπτη της θάλασσας του Αιγαίου,
και δρασκελίζοντας τα Πιερία και
περνώντας από τις κορφές του Ολύμπου!!

Ποίηση, η γλώσσα του Έρωτα, τα γράμματα στολίζονται με ροδοπέταλα και οι λέξεις γίνονται έκρηξη που ζωντανεύουν κάθε νεκρό κύτταρο.

Ποίηση, που με τη δύναμη της λιώνει τη παγωμένη σταγόνα και πυρώνει το κάθε βράχο που τα κύματα δροσίζουν.

Ποίηση, που ερωτεύεται από τη κορφή του Ολύμπου ίσα που η θάλασσα σε καλεί για μια αγκαλιά με το κύμα .

Σταλακτίτες και σταλαγμίτες οι λέξεις, ομορφιά ονειρική όταν γίνονται ποίηση !

Φιλί

Σώμα

Έρωτας!

Έτσι γεννήθηκα τότε
έτσι υπάρχω κάθε πρωί
μετά το τελευταίο παιχνίδι!

Αυγουστιάτικη νύχτα και η πανσέληνος ξημερώνει το τοπίο. Πέτρινα καλντερίμια το σκηνικό πάνω στην πλαγιά του βουνού των Μουσών με θέα την απέραντη θάλασσα του Θερμαϊκού, Εκεί, όπου ακούγονται η φουσαρμόνικα και οι νότες της κιθάρας πίσω από το αγιόκλημα, τις κόκκινες και τις άσπρες τριανταφυλλιές που έχουν ριζώσει στους τοίχους των ερειπωμένων σπιτιών και ανθίζουν δύο φορές στην ... Εδέμ της Πιερίας.

Εκεί είναι η Γη της Επαγγελίας.

Εκεί σε αντίκρισα, πίσω από την εκκλησιά, στον πλάτανο. Έρημη η γειτονιά από τα βλέμματα. Μόνο εγώ και εσύ. Δεν έχουμε, δε θέλουμε θεατές στο δικό μας χορό. Με ήχους από τα νεανικά μας χρόνια και με φιλιά που ζωντανεύουν, η γη θέλει να βρεθούμε κοντά της. Μας ενώνει τα κορμιά σε ένα παθιασμένο ταγκό κάνοντας ποίηση τη ζωή μας!.

Ο κάθε χρόνος που περνά γίνεται δευτερόλεπτα στον αιώνιο χρόνο του Έρωτα, στον απέραντο κόσμο της αγκαλιάς σου!

Σφιγμένα τα χέρια μας,
υψωμένα σε Σένα
φεγγαρόλουστη Μούσα
σου δίνουμε δώρο τον Έρωτα,
όμορφο όσο ποτέ άλλοτε.
Ζεστά τα χνώτα μας
κάτω από τα άστρα σου,
Ουρανό μου,
σμίγουν κι ερωτεύονται,
ζουν την ομορφιά,
την αγάπη,
τη φαντασία
και το όνειρο.

Ήθελα να σε αγγίξω,
να ερωτευτώ με το Σώμα-
ν' απολαύσω τα χαμένα
να χαρώ το άρωμα
χαϊδεύοντας το όνειρο
μέχρι να χυθεί ο Έρωτας
και το Σώμα να μιλήσει
στους ρυθμούς της καρδιάς
μου!

Και απογειωθήκαμε από τον Προφήτη Ηλία, το μικρό
ξωκλήσι, το έρημο και μοναχό, στο βουνό των Θεών.
Με τα φτερά του έρωτα, αγκαλιασμένοι μέχρι το βενετσιάνικο
κάστρο, ζώντας το πρώτο μας σκίρτημα, αναπολώντας τις
στιγμές των μουσικών ακουσμάτων ελπίζοντας πάντα στην
αιώνια αγάπη με την ίδια φλόγα.

Σε ποιες λέξεις άραγε μπορείς να σκλαβώσεις τη Ποίηση
όταν ζεις το ίδιο της το μεγαλείο;

Όταν σκαρφαλώνεις στα μουσικά μονοπάτια του ονείρου
που λέγεται Όλυμπος;

Αν μ' αγαπάς θα βάλω φτερά
αγαπημένε μου
να φτάσω εκεί -
να δω το χαμόγελο σου
πιο φωτεινό από του ήλιου,
το δέρμα του κορμιού σου
πιο όμορφο από τα στήθη
που περιμένουν να τ' αγγίξεις
και να ερωτευτείς!

Να ο Ήλιος, οι Μούσες, η Αφροδίτη, ο Απόλλωνας, ο Έρωτας μύθοι και όνειρα της εφηβικής μου ηλικίας. Η Σεμέλη, να και η Δάφνη που ερωτεύεται τον Απόλλωνα. Έγινε δένδρο για να γλιτώσει από τον ερωτικό θεό.

Η Λευκοθέη που ερωτεύεται τον Απόλλωνα τον Ευρυνόμο, οι γλυκόφωνες Σειρήνες και οι πανέμορφες Νύμφες που περιπλανιούνται στα μονοπάτια του. Όλες έρχονται ξανά για να δώσουν το Άρωμα, τη Μουσική, το Φως, τη Μοίρα! Μήπως είχαν δει την επερχόμενη ευτυχία; Είχαν προβλέψει, στ' αλήθεια ότι θα ερχόταν το άρωμα από τα κύματα του Αιγαίου;

Θα δεχθεί το Σώμα
τον τρελό σου Έρωτα;
θα περάσω από τα τριαντάφυλλα
χωρίς να πληγωθώ;
Θα φθάσω τη Σελήνη
να γλυκάνω τη καρδιά
από το φως της;
Πέφτοντας στη φωτιά
θα μείνω ζωντανή
στον αιώνιο χρόνο
της Αφροδίτης;

Βιόλα του Ολύμπου, Ποτεντίλλα των θεών, Καμπανούλα,
Σιλήνη, Κοίκνα του χιονιού, Φεστούκα και βιόλα! Όμορφα
αγριολούλουδα διάλεξες να πλέξεις στεφάνι στα μαλλιά μου
από τα μονοπάτια του Ολύμπου!

Με πανέμορφα χρώματα ήθελες να ζωντανέψεις τη Μούσα
του ονείρου σου σε μια πορεία από το Μύθο στην Ιστορία.
Περιπλανώμενος στα χρώματα του ζωγράφου Ιθακήσιου και
στο παλιό μοναστήρι αγαλλίασες στην ηρεμία του!

Τότε στο κόκκινο του φεγγαριού άγγιξα τον Έρωτα, κι εκεί
που η φαντασία μου σ' ακούμπησε στην αγκαλιά των ρόδων,
αναγεννήθηκα μέσα από το φιλί και την καυτή σου ανάσα.

Τα χρώματα τότε με συνεπήραν στον περικό ουρανό, με
μάγεψαν!

Σε άρκτους και σε άστρα με οδήγησαν πάνω στο μαγικό χαλί
της φαντασίας. Ακολουθώντας το θαμπό φεγγάρι και της εποχής
τα οκτωβρίνια, έζησα στα χρυσοποίκιλτα παιχνίδια του.

Παραλογίζονται οι Αισθήσεις,
μαγεύεται ο Έρωτας
και ο άνεμος σφυρίζει στα σπλάχνα μου!
Το όμορφο όνειρο ζωντανεύει πια
στη φωτιά του πάθους σου!

Έζησα τον έρωτα και την επιθυμία για εκείνον, σαν σε παιγνίδι "κρυφτού" στη δασωμένη πλαγιά, στα γκρεμισμένα σπίτια και στο ποτάμι που το γάργαρο νερό του, καθώς κυλούσε, παρέσερνε στο δρόμο του τα όνειρα!

Ατενίζοντας στο βάθος της χαράδρας, στα σκοτεινά του ήλιου όπως κρυβόταν πίσω από τα βουνά, ένιωσα το κρύο του αέρα, τη βουή του ποταμού και τις φωνές του παρελθόντος που έφταναν στ' αφτιά μου! Το γλυκό κρασί χάιδευε το λαλύγγι και γέμισε με μέθη τα όνειρα και με ελπίδα το Φως!

Οι Πιερίδες Μούσες κάλεσαν τις Μοίρες να μαντέψουν τα όμορφα για τον καρπό του Έρωτα! Σε πήραν αγκαλιά και σε βάφτισαν στη φύση, σε δρόρισαν και έραναν τα μαλλιά σου με αρώματα και αγριολούλουδα του βουνού!

Θεά του Έρωτα,
εσένα ζητώ Αφροδίτη
να μου δωρίσεις λίγο από το φίλτρο σου
εκείνο που μάγεψε θεούς και θνητούς
του μυθικού σου κόσμου,
να το ποτίσω στα σπλάχνα,
ν' αρωματίσω την καρδιά μου
και να στείλω τον Έρωτα
στο Σώμα που λατρεύω!

Τα χρώματα του φθινοπώρου έστρωσες στο χαλί της φύσης και στο βουνό των θεών άγγιξες τον Έρωτα. Για να ακούσεις τις μουσικές των πουλιών και το θρόισμα των φύλλων που μόλις άρχισαν να παρασέρνονται από το αγέρι. Έζησες στιγμές αλλοτινές από το Μύθο που με τις τόσες ιστορίες οι Μούσες κέντησαν τη μοίρα σου. Στο βουνό που η Ομορφιά είναι η Θεά, που ο Απόλλωνας με τον Έρωτα έστησαν χορό κάτω από αιωνόβια δέντρα και σε οδήγησαν σε δύσβατα μονοπάτια κοντά στη σπηλιά του ζωγράφου. Μόλις έφθασες, χρώματα δραπέτευσαν για το υφάδι των Μουσών! Στο ποτάμι περπάτησαν και τα όνειρα έγραψαν στην ηλιόλουστη πέτρα. Υποσχέσεις έδωσαν στις Μοίρες να φυλάγουν τον Έρωτα σου!

Και η ηλιαχτίδα τρύπωσε μέσα από τα φυλλώματα εκείνη την ανατολή!

Σκλάβα του θεού Έρωτα
παρασυρμένη από τη γέμιση
και της σελήνης τη χάση
ακούω τη δική σου θέληση!
Ανήκω στη Θεά που τυλιγμένη
στο μοβ τούλι της Γονιμότητας
πορεύεται μαζί μου-σκιά-
οδηγώντας με να ηρεμήσω τα πάθη
και να ονειρευτώ τη ζωή της σάρκας.
Να κυριευτώ από τις Αισθήσεις
και να εκστασιαστώ από το φως της Ηδονής
που μόλις χθες έστειλε το Σώμα μου
ν' απολαύσει!

Η ομορφιά του Κάστρου σκλάβωσε τη ψυχή τούτη τη νύχτα, σαν απλώθηκε μαγεμένη στο Θερμαϊκό κόλπο. Με το αγέρι να ανεμίζει τα μαλλιά, τα αστέρια να χορεύουν και τα βιολιά να συνοδεύουν. Αρμενίζαμε με ανοιχτά άσπρα πανιά και η ηχώ του κάστρου γινόταν τραγούδι στη νυχτερινή μας σερενάτα.

Αυτή τη νύχτα, που τα δάχτυλα των κιθαρωδών τρέχουν στα τάστα σε μουσικές από μακριά περνώντας ωκεανούς και χώρες, έρχονται στη καρδιά μας να απαλύνουν το κάθε αναστεναγμό!

Αυτές τις νύχτες τις καλοκαιριάτικες, με το φεγγάρι γιομάτο τις αγαπώ. Ξωτικές, μαγευτικές μα αληθινές και φανταστικές μου προσφέρουν την ηρεμία. Εγώ προσφέρω ό,τι πιο ακριβό έχω, την αγάπη και τους στίχους μου.

Κι ενώ το Φως έλουζε τη Ψυχή και η γλύκα του κρασιού σκορπούσε τη μέθη του Έρωτα στην απέραντη θάλασσα, αφέθηκα στην αγκαλιά σου και χύθηκα στο Σώμα!

Γυμνό Σώμα σου δωρίζω
να το λούσεις με τον Έρωτα σου.
Γυμνά στήθη προβάλλω να τα χαϊδέψεις
με το πάθος της νύκτας!

Σ' ονειρεύομαι καθώς ανεβαίνεις μέσα από απότομες πέτρες στις πλαγιές του Ολύμπου και τα χρώματα φανερώνονται μπροστά σου. Αγριολούλουδα που δε φοβούνται το χρόνο και τον τόπο και σου χαρίζουν ομορφιά στα άγρια μονοπάτια που διαβαίνεις.

Σεληνιακό τοπίο, οξυγόνο λιγοστό μα κουράγιο είχες και μου έφερες λίγο χρώμα στο δισάκι σου από το θρόνο του Δία. Από τα χρώματα που οι θεές πίνουν το μεθυστικό κρασί και ερωτεύονται. Από τη κορυφή ακόμη, που όλοι ονειρεύονται να αγγίξουν, σκοπός ζωής.

Μα εσύ, Έρωτα μου, εμένα είχες άγγελο να σε φυλά στις κορυφογραμμές που αρμενίζεις, όπως κάποτε μου έλεγες. Και το πίστεψα, και το ένιωσα μέσα μου να σε φυλώ σε κάθε σου βήμα μέχρι ο Μύτικας να φανεί μπροστά σου.

Να γυρίσεις πίσω ζωντανός, επιθυμώ, Έρωτα μου, γιατί τα χρώματα στον Όλυμπο ατελείωτα είναι και θα σε περιμένουν!

Μακάρι ο Έρωτας αυτός
να μείνει σταλαγμίτης
στην ψυχή μας.
Ανοδική πορεία
κρυσταλλώνοντας
αποκρυσταλλώνοντας
ό,τι πιο όμορφο υπάρχει
σ' αυτό που λέμε Έρωτα
σ' αυτό που λέμε αγάπη...

Πόσο θα' ήθελα στα σύννεφα του γέρο-Ολύμπου να ταξιδεύαμε!

Σύννεφα μικρά, μεγάλα, απεριόριστα, απροσδιόριστα, άβαθα, άπλετα, χαώδη και μαγικά, πάρετε τα Σώματα μαζί σας και κλείστε τα τρυφερά στο όνειρο, στο μαγικό σας κόσμο. Αφήστε τα να ακούσουν τη μουσική που τρέχει στα σύννεφα που περνούνε, να μαγεύονται από τις χορδές των οργάνων, από τα πνευστά παραδοσιακών φυλών και αγγελούδες να γίνουνε στην ομορφιά τους.

Τα χρώματα της ίριδας να τα συντροφεύουν και τα ακούσματα της άρπας των μουσών να νανουρίζουν γλυκά τη ψυχή και το νου τους!

Όνειρα, μα είναι όμορφα τα όνειρα να πλημμυρίζουν τα σωθικά !

Σχίζεται η σάρκα
και χύνεται ο Έρωτας
με τα όνειρα!
Να είσαι κάποια μέρα
το αστέρι κι ο ήλιος
που θ' ακολουθώ!

Πήρα στην παλάμη τα γιασεμάκια που μου χάρισες και με το άρωμα τους, ζαλίστηκα. Τα μάζεψες από τα Πιέρια, το βουνό της ομορφιάς και της ηρεμίας κι εγώ τα κράτησα σφιχτά στα χέρια μου για να με ποτίσουν με το νέκταρ, να χαρίσουν την ομορφιά τους και να λούσουν το κορμί με το άρωμα της φύσης!

Έσκυψα στο ποτάμι να δροσιστώ και στα καθάρια του νερά είδα τον Έρωτα να μου χαμογελά!

Πόσες εποχές θα ακολουθήσουν
Σαν την άνοιξη που σήμερα γεύομαι;
Πόσα λουλούδια θα κρατήσω σφιχτά στα χέρια μου
μέχρι να φύγει τούτη η ψυχή από το Σώμα μου;

Τα σώματα, αγκαλιασμένα στο Αιγαιοπελαγίτικο ουρανό, πέταξαν στο όνειρο, από τον Όλυμπο ως τις Κυκλάδες. Πήραν τη φλόγα από τα ηφαίστεια της Θήρας και της Νίσυρου, άγγιξαν το καυτό μάρμαρο της Τήνου, μπήκαν στις σπηλιές της Μήλου, πέρασαν από το κάστρο της Αστροπαλιάς, αντάμωσαν τα παράλια της Μικράς Ασίας και από τη Σύμη συνέχισαν για να ακούσουν τα ριζίτικα τραγούδια από το δοξάρι του Κρητικού λυράρη. Ξαπόστασαν στο Ψηλορείτη αγναντεύοντας όλη τη θάλασσα της Κρήτης.

Κανένα ταξίδι, καμιά κούραση δεν άγγιζε τα κορμιά, ο ουρανός τους αγκάλιαζε και τους ηρεμούσε, η θάλασσα τους έδιδε ζωή. Δε θέλανε να τους ρουφήξει η μάνα γη, μα οι αέρηδες του Αιγαίου τους συνέπαιρναν σε μακρινά ταξίδια στο χρόνο, στο τόπο, στη Μεσόγειο, τον ομφαλό της γης!

Απόψε, αργά στ' όνειρο μου ήρθες
με τα φτερά του Έρωτα
και κυρίεψες το σκοτάδι.
Με του Ορφέα τη μορφή
ήρθες και νότες γλυκές
τραγουδάγες σαν άγγελος
και μ' απήγαγες στον πλανήτη σου.
Από το λήθαργο με ξύπνησες.
Με το άρωμα σου ήθελες να ζαλιστώ
και κύλησες μέσα στις φλέβες του κορμιού μου.
Μου φόρεσες τα φτερά του Έρωτα,
άγγελε μου, και πέταξα.
Ένιωσα τους ψιθύρους στ' αφτιά μου,
τα χάρδια στα μαλλιά μου
και ζωντάνεψα.

Έρωτα τον βάπτισε ο Ήλιος, μελαχρινό τον Έλληνα θεό τον
ήθελαν οι θνητοί στους πρόποδες του Ολύμπου.

Και τα πελάγη μας τον κάλεσαν να δροσιστεί στα κύματά τους!

Στις Κυκλάδες οι θεές τον ταξίδεψαν και σε ανοιξιάτικο χορό
με όμορφα στεφάνια τον στόλισαν!

Τα σγουρά μαλλιά του με μύρα τα έραναν και στον ιερό ναό
της Δήλου τον ακούμπησαν να κάμουν τελετή υμνώντας τον!

Η ψυχή σου μαγική
και χάνομαι στα απόκρυφα!
Το άρωμα σου άνεμος θαλασσινός
που σηκώνει την πόλη
και με παρασέρνει!

Μια λάβα πετρωμάτων
ρέει στην άπλετη θάλασσα.
Παρθένα Φύση,
νερό-αέρας-χώμα
στοιχεία που με κυκλώνουν
σε τρελό χορό.

Οι θνητοί ήθελαν να σμίξουν την Αφροδίτη με τον πόλεμο, τη φωτιά, τη θάλασσα και το κρασί. Μα η όμορφη θεά ερωτεύτηκε τον Άδωνη που για χάρη του κατέβηκε στη γη κυνηγώντας μαζί του. Όταν όμως θανατώθηκε, η Αφροδίτη τον έκλαψε και τα δάκρυα της έγιναν ανεμώνες, τα πανέμορφα λουλούδια που στέκουν στις πλαγιές του βουνού. Έτσι τη θέλει ο μύθος!

Παιδιά της Αφροδίτης φαντάστηκαν οι θνητοί να είναι η Αρμονία, ο Έρωτας μα και ο Πρίαπος, ο θεός της γονιμότητας.

Στα Ολύμπια συμπόσια οι Ώρες, οι Μοίρες, και οι Χάριτες έστησαν χορό καθώς υμνούσαν την αγάπη πάνω από το κεφάλι του Έρωτα.

Στην ομορφιά του κόσμου, γύρω από το θρόνο του Δία, η φαντασία των ανθρώπων δεν άφηνε κανένα ήσυχο μα πιότερο τον Έρωτα.

Ζούσαν μαζί του, τελετουργούσαν και ονειρεύονταν μόνο αυτοί, που η φαντασία και το όνειρο συνόδευαν την καρδιά του.

Ζω για το όμορφο φεγγάρι
που τρελαίνει,
για τα χρυσά χτένια
του γιου του Ήλιου
που του δώρισαν
οι Μούσες και θεές.
Ζω κάθε λεπτό,
κάθε όνειρο.

Ζω ακόμη κάθε μέρα που ξημερώνει
με το χάδι της Αφροδίτης
που άγγιξε τούτη τη νύκτα το όνειρο,
που τα αρώματα γέμισαν τον ουρανό μου!

Ποιος νέος ή νέα ερωτεύεται αλήθεια και δεν αισθάνεται το άρωμα της Άνοιξης στον αέρα που αναπνέει !

Το πιο αιθέριο άρωμα του αγριολούλουδου το νιώθει σαν ολόκληρο τριανταφυλλώνα που τον πλημμυρίζει! Μύρα κι επιθυμίες μυρίζει ο αέρας. Ακόμη και του φθινοπώρου τα αρώματα που τρέχουν μαζί με τη βροχή!

Είναι όμορφο να βλέπεις τη ζωή με τα μάτια της ομορφιάς, να νιώθεις ότι η ζωή είναι άσπρη, γαλάζια, κόκκινη, πράσινη σαν των δέντρων τα χρώματα και της χώρας σου το γαλάζιο.

Τι σε μέλλει όμως εσένα, νέε ή νέα, σε ποια εποχή το Σώμα σου υπάρχει! Εσύ μυρίζεις τον Έρωτα!

Απόλαυσε αυτό που εσύ οραματίζεσαι για τη Ζωή σου χωρίς να αφήνεις οι άλλοι να σου ορίζουν. Ποτέ δεν είναι αργά. Τα όνειρα είναι ασυγκράτητα και η νιότη είναι δική σου και δεν ξαναγυρνά όταν θελήσεις να τη σφίξεις ξανά στην αγκαλιά σου!.

Ονειρέψου, Δημιούργησε και Ζήσε το σήμερα με οδηγό τη φαντασία και τον Έρωτα χωρίς τα ατέλειωτα πρέπει. Μόνο το θέλω, μόνο το Όνειρο! Μ' αυτά να προχωράς.

Περιπλανήσου στων αισθημάτων σου τον κόσμο!

Γιατί το γκρι να το αφήσεις να μπει στη ψυχή σου και να σου μελαγχολεί το Αύριο;

Δέσμιες οι Αισθήσεις μέσα στις φλόγες.

Ασυγκράτητες οι ορμές μέσα στα όνειρα
και στους έρωτες που πια μαζί σου δεν ορίζω!

Η Άνοιξη έφτασε νωρίς φέτος και όλη η φύση τραγούδησε στην ύπαιθρο του Ήλιου τα τραγούδια. Τα μύρα μου τα χάρισε ο Έρωτας και το λατρεύω. Μου τα έβαλε στο στόμα. Με μάγεψε να πω το αιώνιο μυστικό στο φεγγάρι μου!

Δώσε μου το χρυσάφι που κρύβει η ψυχή σου και άσε με να μπω στο όνειρο σου.

Θα είναι γλυκιά η νύχτα τούτη!

Ο αέρας έρχεται καυτός
να τυλίξει το Σώμα μου!
Στοιχείο αιώνιο,
δύναμη που κρατά τις Αισθήσεις!
Να γίνω ένα απλό πετράδι θέλω
και να με παρασύρει
στον Παράδεισο των απολαύσεων
που συνάντησα μαζί σου!

Πλάθοντας τα μέλη σου
στον πυρωμένο ήλιο
γίνονται πλαστελίνη
στα ιδρωμένα και καυτά
από το πόθο δάχτυλα,
την ψυχή σου αγγίζω
για παντοτινής αγάπης αφιέρωμα!

Εκείνο το φθινόπωρο όλα ήταν τόσο ήσυχα, γεμάτο μαγεία και νοσταλγία, με τα αναρριχόμενα τριαντάφυλλα και τις πικροδάφνες να στολίζουν τα μπαλκόνια.

Θαυμάζεις τα ηλιοβασιλέματα, τα χρώματα, τις πινελιές που τόσο επιδέξια σκόρπισε ο τέλειος ζωγράφος στο ατελιέ του, πίσω από τους βράχους της Ομορφιάς και της Τέχνης, στα αρχαία θέατρα του τόπου μου, εκεί που οι αρχαίοι ρητόρευαν και ο λαός κάποτε αποφάσιζε.

Εδώ η ηρεμία είναι μονάκριβη και δεν μπορώ παρά να ονειρευτώ την Ελλάδα μου και τα χρώματα της.

Υγρό το κορμί
στην ηδονή της νύκτας,
σφύριγμα του Αιγαίου ανέμου
που μου χάρισες!

Συνυπάρχουμε στις εποχές των εκρήξεων
όταν οι λάβες φλογερές και πύρινες,
θαρρείς
δόντια δράκαινας
αθώα,
σκορπούν πάνω στα κορμιά
για λίγη ζεστασιά
στο κάθε δείλι.

Έλουζες τα μαλλιά σου στο ποτάμι, το κορμί σου ανέδιδε τη μυρωδιά του δροσερού τριαντάφυλλου μαζί με τη φλόγα του καλοκαιριού και ζούσες το παραμύθι σου. Τότε σαν είδες τον Έρωτα που γεννήθηκε μέσα από τα γάργαρα νερά, στο δάσος με τις οξιές και τα στενά μονοπάτια και θαμπώθηκες!

Άκουσες τις άρπες των μουσών μέσα από τα πέτρινα σπίτια και ακολούθησες τις νότες! Ανέβηκες στο γεφύρι κι αντάμωσες την Αφροδίτη που μαζί με τις Μούσες χορό έστησαν για τον Έρωτα, τον δικό σου Έρωτα! Κι όταν άπλωσες τα ρούχα σου πάνω στις πέτρες, μια μαγική λάμψη φώτισε όλο το τοπίο μέχρι τις κορυφές του Τίταρου!

Σε μια πανδαισία ονείρου
σε μια ζωγραφιά χάνομαι
σα Δημιουργία
σαν ανάγκη ζωής
σαν την ομορφιά του Έρωτα
πλανεύομαι στα χρώματα της γαλήνης.

Ποια τρελή αυγή
θα έρθεις πάλι δίπλα μου;
Ποιος κόκκινος ήλιος
θα ζεστάνει το Σώμα
σκορπώντας το άρωμα σου;

Ζούμε τον έρωτα σταλμένο από τις κορφές του Ολύμπου
στο νησί των Τεχνών, εκεί που οι ομορφιές της χαράς και της
αρμονίας σκαλίζονται στο μάρμαρο!

Ζούμε το μικρό θεό που υπάρχει μέσα μας σε κάθε στιγμή
και μας ακολουθεί στο επόμενο βήμα! Ο Έρωτας αναγεννιέται,
γλιστρά πάλι μέσα από τη Φωτιά και γίνεται το Ομορφότερο για
ολόκληρο τον κόσμο.

Αν δεν ερωτευτούν τα κορμιά αλήθεια, πώς θα υπάρχει η
συνέχεια, πώς θα αγαπήσουμε τη Ζωή;

Ένα ζεστό φιλί σου
ανθόμελο στα χείλη μου,
καπνός στο βωμό
της λύτρωσης υψώνεται.
Φθάνει στα ουράνια των τόξων
χρώματα
και γίνεται ένα
με τη νότα της άρπας
που δραπετεύει
απ' τα δάχτυλα
μόλις τώρα του αρπωδού.

Ο λυράρης έρωτας έστειλε τις νότες μέχρι το νησί να τις ακούσεις στου ονείρου σου τα δρώμενα. Έστειλε λόγια προσμονής και σε κάλεσε να 'ρθεις στο θεϊκό βουνό.

Να σκαρφαλώσεις κάποια μέρα που ο Έρωτας θα αγγίξει τις χορδές τις Αφροδίτης!

Μην αργήσει τούτη η στιγμή, μη τη σταματήσει ο χρόνος στο αντάμωμα του ονείρου με το αληθινό!

Άκουσε τις θεϊκές νότες που σου στέλνει ο έρωτας, αγαπημένε μου!

Στο κορμί σου θα ήθελα ν' αφήσω
τα ανεξίτηλα σημάδια
από τούτο το φεγγάρι
που κάνει συντροφιά τον Ερωτά μου.
Ένα φεγγάρι που ποτέ πιο όμορφο
δεν θα ανασάνει!

Κι αν πάλι θέλεις να φύγεις,
τα όνειρα μαζί σου,
λευκά σύννεφα θα γίνουν
στα ταξίδια σου!
Η δική σου εποχή, παντοτινή
που άφησε στίγμα στον ερωτά
και τη ψυχή!

Κέντησα σε θαλασσί καμβά τον Έρωτα και το στόλισα με τα μικρά βότσαλα του Αιγαίου! Το άπλωσα από τον Τσικνιά, το θρόνο του Αιόλου και το ταξίδεψα με τα μελτέμια και τη φαντασία ίσαμε την κορυφή του Ολύμπου. Δε θα μπορούσα να μη βάλω το όνειρο και την ομορφιά σου στο κέντημα της ύπαρξής μου!

Στη συνοικία των ημίθεων,
των Κούρων και Κουρητών
σε αναζητώ
να αποθέσω στην αγκαλιά σου
κοράλλια της θάλασσας που με μαγνητίζουν.
Στη βραδινή μου σερενάτα ψάχνοντας σε
θέλω να γίνουμε ένα με την άμμο-
και στο κύλισμα της
κογχύλια πολύχρωμα
να σκορπίσω στο κορμί σου-
σφραγίδα της αγάπης μου
τούτα τα όμορφα βράδια

Παιχνιδίζω ακόμη με τα Σύμβολα
Τον έρωτα και τον κόσμο
Ζω μαζί τους και τελετουργώ
Στον ναό της Αφροδίτης!

Ύμνος στη Ποίηση ο τόπος τούτος, ένα ατέλειωτο Δημιούργημα τούτη η Θάλασσα. Η σκαλισμένη από τους ανέμους πέτρα, το ξωκλήσι του Αι-Νικόλα αφημένο στον αέρα να αγναντεύει το Αιγαίο, το φεγγάρι που θέλει να ονειρευτεί και να ταξιδέψει στην Αίσθηση. Και ο φεγγαρόθεος, ζωντανός πάντα, όπως χθες, ταξίδεψε στα καλντερίμια για να κυνηγήσει τον Αοιδό με τις νότες της λύρας που ξέφυγε.

Έζησες την αλμύρα του Αιγαίου και πέταξες σα γλάρος να ανταμώνεις τη φλόγα!

Ζωγραφιές και λέξεις χάραξα
στο Σώμα!

Ποίημα δημιούργησα
στο παράλογο των Αισθήσεων
και της φαντασίας!

Το κορμί δεν χωρά,
σπάει τα σύνορα της-
ακούει τους σιγανούς παλμούς
και ονειρεύεται!

Σε προσκαλώ στο μικρό μου Παράδεισο, στο νησί που αγάπησα, στις μικρές άσπρες γωνιές του μυρωμένες από τις κόκκινες τριανταφυλλιές και τις άσπρες λουίζες.

Μια νύχτα που το φεγγάρι είναι μια μικρή φέτα λεμονιού και συντροφεύει τα άλλα άστρα τ' ουρανού, θέλω να γίνεις το Φως που θα δώσει ανάσα στο κουρασμένο κορμί.

Λέξεις όμορφες και ερωτικές θέλω γύρω σου να χτίσω και να σε κλείσω σα το μαργαριτάρι, πολύτιμο, στην αγκαλιά του όστρακου.

Μονάκριβος θησαυρός που δε θέλω να χάσω!

Έλα στον Παράδεισο μου
να γίνεις Ποίημα-
έλα στον κόσμο μου
στίχος τραγουδιού να γίνεις-
Να νιώσει τη γεύση σου το κορμί
και του πάθους σου το ρίγος!

Ο ήλιος ζαλίζει τη πέτρα, τη χαρακώνει, τη θρυμματίζει
και βαθιές γραμμές σχηματίζει στο λείο της πρόσωπο καθώς η
θάλασσα ίσα που τη δροσίζει στο καλοκαιρινό λιοπύρι.

Ο ιδρώτας τρέχει στα κορμιά μας και η άμμος ανακατεύεται
με την αλμύρα της θάλασσας.

Τα άσπρα σπίτια μπερδεύονται με το θαλασσί και στέκονται
αποχυνωμένα στο λοφάκι με το νοτιά της μουσικής από τον
κιθαρίστα που χάνεται στις νότες του. Σε μια γωνιά που δεν το
χτυπά ο βοριάς, για να ζήσει αυτό που υπάρχει γύρω του, το
Αιγαίο.

Χαίρομαι της Άνοιξης το πρόσωπο
Σα να γεννήθηκα σήμερα
ήμουν κρυμμένη στο λουλούδι
που άνοιξες εσύ
στο χθεσινό ηλιοβασίλεμα!

Τα γιασεμιά μοσχομύριζαν στη γειτονιά, στα στενά σοκάκια του Πύργου. Η βόλτα, εκείνο το ανοιξιιάτικο πρωινό, ήταν μια βουτιά στο μεθύσι των αρωμάτων και του γαλάζιου του ουρανού. Η φύση μύριζε θυμάρι και κάπαρη ανακατεμένα με ρίγανη και χαμόμηλο μεθώντας με.

Στο δρόμο για το Βεναρδάδο με το εκκλησάκι του ζωγράφου Γαΐτη και την σημαία να στέκεται χρόνια εκεί, σταμάτησα για να θυμηθώ.

Εικόνες από τα περασμένα καθώς το αγέρι μου χάιδευε το πρόσωπο θυμίζοντας ότι βρισκόμουν στις ανεμοδαρμένες Κυκλάδες.

Ο μεγάλος έρωτας ήταν εκεί, ζούσε την ανάσα μου και δεν άφηνε τη στιγμή να χαθεί, σε κάθε βήμα ήμουν στο δικό του Παράδεισο!

Αναζητώ την Αίσθηση σου, Έρωτα
σαν το ιερότερο του κόσμου
χάνοντας το ψέλλισμα λέξεων
και νου!

Αναζητώ την Ηδονή
κυριεύοντας τον έρωτα σου,
απολαμβάνοντας την απόλαυση
Ψυχής και Σώματος!

Βγήκαν οι γοργόνες από τους βυθούς του Αιγαίου και
τάραξαν τα κύματα φτιάχνοντας μουσικές! Τα κορμιά
λούστηκαν στους κόλπους του νησιού που έφτιαξε το Ωραίο, το
Αληθινό, το Τέλειο πελεκώντας τη πέτρα!
Ο ήλιος ανέβηκε ψηλά να μαυρίσει το δέρμα τους και ο
φτερωτός θεός αναστέναξε μέσα στην αγκαλιά τους!
Το Αρχιπέλαγος τους καλούσε στην αγκαλιά του!

Ζω για να ερωτεύομαι
χαμένη στην απέραντη θάλασσα σου, Αιγαίο
τελειωμένη στο κρυφό σου Σώμα!
Βυθίζομαι στα μάτια σου
να σ' ανταμώσω!
Χάνομαι στο Σώμα σου
ν' απολαύσω την Έκρηξη!

Και ήρθε η ώρα του σούρουπου, το πορτοκαλί πήρε τη θέση του στον ήλιο και το γλυπτό αναγεννήθηκε μέσα από τη πνοή του Δημιουργού! Να μη τελειώσει τούτη η νύχτα!

Τη νύχτα αυτή οι βάρκες
απ' το αγέρι τον έρωτα φυλούν.
Είσαι δίπλα μου,
οι ανάσες μας σμίγουν,
τα δέρματα μας βρεγμένα
ενδοφλέβια μυρίζω το άρωμα
και παραδίδομαι.

Θέλημα ονείρου
ήταν να βρεθούμε τη νύκτα
καθώς ο ήλιος φώτιζε το πρόσωπο
μέσα από το καθρέπτη του χρόνου!

Ζω μέσα στις νότες, τα ημιτόνια, τους ήχους της κιθάρας
σ' ένα τραγούδι που με ταξιδεύει και θέλω να βυθιστώ στο
ατέλειωτο γαλάζιο του αρχιπελάγους.

Να βρω ναυάγια παλιά, θησαυρούς ίσως ανεκτίμητους
πολιτισμών αρχεγόνων, κάποιο κομμάτι, μπορεί από την Έλλη
που μαρτυρά τη παρουσία της στο νησί.

Να χωθώ στο βυθό σου και να αναγεννηθώ βρίσκοντας
χαμένα κομμάτια του εαυτού μου που είχα κρύψει από τότε που
γεννήθηκα.

Ήρθε η ώρα να εξιλεωθώ, να τα ελευθερώσω σκάβοντας τη
καυτή άμμο του βυθού κρατώντας στο νου το χέρι της δικής
μου λευτεριάς.

Κι ήρθε η ώρα να ανασάνω με την ομορφιά της ήρεμης πια
ψυχής και να αναδυθώ στον ήλιο με την αλμύρα των κυμάτων!

Να χαθώ στα κιτρινισμένα χαρτιά με στίχους, γράφοντας για
τα ατέλειωτα και περασμένα σαν να ήταν όνειρα που δε θα
ξαναρθούν.

Να μαγευτώ περιπλανώμενη σε λουλουδιασμένα σοκάκια
και να σταθώ στη πόρτα του γλύπτη-δημιουργού θαυμάζοντας
τα χέρια που πελεκούν τη πέτρα.

Ο γλύπτης που δίνει ψυχή στο άψυχο, ομορφιά στα μαλλιά
της γοργόνας που ονειρεύτηκε!

Η μουσική, γλυκιά απουσία
στα παλλόμενα κορμιά μας
αναστεναγμός στο όνειρο
που γλιστρά από τον μικρό μου Παράδεισο,
και τον αγγίζεις!

Να σου προσφέρω το κορμί
επιθυμώ
καυτό καθώς αναδύεται από το όνειρο
και τη φωτιά της Σελήνης!
Να σου προσφέρω σάρκα από τη σάρκα μου
μέσα από τους μακρινούς κόσμους της
μουσικής
κοντά στις νότες της φαντασίας!

Σου χάρισα κόκκινες τουλίπες εκείνη τη νύχτα. Ήταν όμορφές, ζωντανές και μοσχομύριζαν.

Θυμάμαι που έβρεχε, είχε γεμίσει νερό ο πλακόστρωτος δρόμος του χωριού και τα ρυάκια τρέχανε στο λαγκάδι ενώ οι σταγόνες δρόσιζαν τα πέταλα των λουλουδιών.

Σου έπεσε μια τουλίπα που τη παρέσυρε η βροχή. Λυπήθηκες γιατί κατάλαβες ότι κάθε κόκκινο φύλλο είναι κομμάτι της καρδιάς μου. Τα ένωσα ξανά και σου τα χάρισα για να νιώσεις τον ερωτά μου! Πόσο όμορφο μπουκέτο ήταν αλήθεια εκείνες οι κόκκινες τουλίπες!

Τα λουλούδια είναι καρδιές
που ανθίζουν στα χαμόγελα
και μαραίνονται στα άσχημα όνειρα.

Τα δικά μου λούλουδα
οι υάκινθοι,
Οι έρωτες ,
οι νερόκρινοι μου
ανθίζουν πάντα
στων χαμογελαστών παιδιών
την αγκαλιά.

Λεία τα βότσαλα, άσπρα, μαύρα και ροζ με χίλιες ανάσες στη ράχη τους στέκονται νοχελικά στο ακρογιάλι για να μου πουν τα μυστικά του βυθού. Να με ταξιδέψουν στο άπειρο και να μου χαρίσουν τις νότες του μουσικού Αιγαίου. Με το λαούτο, το σαντούρι και τις μαγικές φωνές των αστεριών που προσεύχονται στον φεγγαριού τη πανσέληνο.

Στη μαγεία της νύχτας με το φεγγάρι ολόγιομο περιπλανήθηκα καθώς η λάμψη του φώτιζε τα βράχια στην ερημική παραλία του Ρόχαρι.

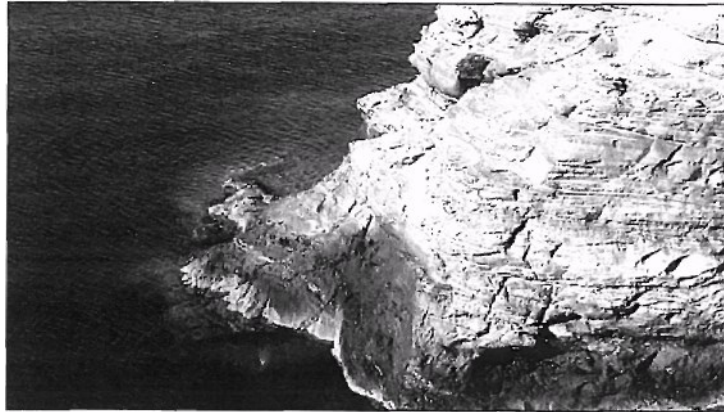
Μέχρι την ανατολή, που το πρώτο κύμα ξύπνησε τις Αισθήσεις!

Ποταμός
η λάβα που καίει
τα μυστικά του Σώματός σου-
Του πάθους σου ποτάμι
που αναβλύζει
από τη Μήτρα
ο έρωτας της ψυχής!

Ο ήλιος έκαιγε εκείνο τον Ιούλη στο νησί, ο πλάτανος έδινε τη δροσιά και το παλιό πέτρινο σπίτι έδιωχνε το λιοπύρι μακριά από τα γυμνά κορμιά που είχαν μέρες να ανταμώσουν. Πήραν τη ξύλινη γαλάζια βάρκα και έφυγαν κατά τις σπηλιές, μέσα στα βράχια. Να ξεμοναχιάσουν τα όνειρα και να δουν το μέλλον, να αγγίξουν τη ζωή τους κολυμπώντας βαθιά στα μάτια τους και να πουν με φιλιά πως οι μόνοι μάρτυρες είναι τα κύματα του Αιγαίου!

Τούτη του Ιουλίου η γέμιση
ήρθε όμορφη
με τον Έρωτα της Παρασκευής
γλείφοντας τη φωτιά του Σώματός σου!

Καλοκαίρι μύρισε στο νησί και χαίρομαι τους γλάρους
που πετούνε στους γαλανούς ουραμούς και τις πικροδάφνες που
στολίζουν τα σοκάκια. Τρελαίνομαι στα αρώματα και
καμαρώνω τις φρεσκοβαμμένες βάρκες που είναι έτοιμες να
αγκαλιαστούν με τα γαλάζια νερά. Ζω τον έρωτα που χορεύει
στο μουράγιο δίπλα στους παιχνιδιάρικους πελεκάνους!

Αυτή την ομορφιά και τον τρελό έρωτα, μόνο στο Αιγαίο
μπορείς να συναντήσεις ψυχή μου!

Ακούω το κογχύλι με τις χίλιες κουκίδες-
Τους γλυκούς ψιθύρους σου αφουγκράζομαι
και το όνειρο απλώνεται!

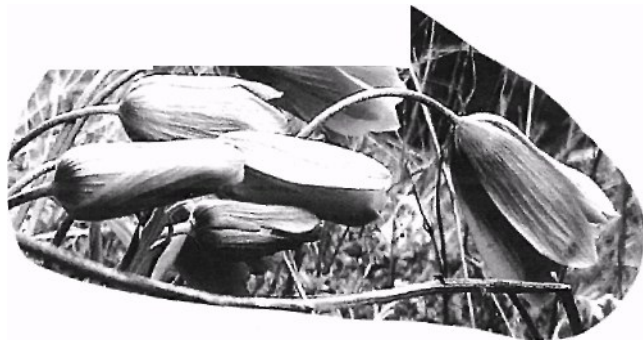
Στου Αιγαίου τα κύματα ταξιδεύω
Ο νους μαγεύεται στην αλμύρα τους!

Και χόρευαν ένα ταγκό εκείνη τη νύχτα που τα αστέρια
ήταν φωτεινά στον τηνιακό ουρανό, κοντά στους ανεμόμυλους,
στην ηρεμία των ήχων που η φύση ορίζει!

Ο αιώνιος ρυθμός του έρωτα ένωσε τα κορμιά τους. Το
στήθος έγειρε στο μελαχρινό κορμί ακούγοντας τους
καρδιακούς χτύπους να ρυθμίζουν τη Ζωή!

Ο χρόνος σταμάτησε το απόγευμα-
μόλις που έδυε ο ήλιος
μα έσταζε ιδρώτα-
σημάδι έμεινε στη σάρκα.
Το φιλί σου, Αίσθηση
μέχρι που σήμανε νύκτα!

Στην άκρη της προκυμαίας, μια χορεύτρια με τη γλυκιά μορφή, το ξανθό μαλλί της πεσμένο στους ώμους, ντυμένη με θαλασσί αέρινο φόρεμα, άκουγε τους ήχους των κυμάτων και το πέταγμα των φτερών των πουλιών της θάλασσας. Έστησε τις μύτες των δακτύλων της για ένα αέρινο χορό. Άκουγε τις ιστορίες του θεού έρωτα, της Αφροδίτης, του Απόλλωνα και ένωσε μέσα από το χορό, τη συνέχεια της ζωής, την αναγέννηση, τη φαντασία και την έκρηξη εκείνης της φλογερής νύχτας που εμπνεύστηκε ο καλλιτέχνης! Έλαμπε όπως την ημέρα που γεννήθηκε, στο πρόσωπο της υπήρχε όλη η ομορφιά, όπως όταν αναγεννήθηκε ο Έρωτας!

Τα αστέρια χορεύουν
αντικριστά
με το φεγγάρι γύρω από το Σώμα!
Να κρατούσε όλη τη νύκτα
τούτος ο χορός!

Τη νύχτα όλα είναι πιο ζεστά, η φωτιά σκορπά στο σκοτεινό δωμάτιο οι κόκκινες φλοκάτες στο πάτωμα, τα ξύλα πετούνε σπίθες από τζάκι ενώ τα δυο κορμιά κυλιούνται στο βραδινό όνειρο με δυο ποτήρια κόκκινο κρασί που δίνουν τη γλύκα στον ουρανίσκο! Όλα παίζουν το θεατρικό μονόπρακτο που το σκηνοθετήσαμε μόνοι μας στο κόκκινο χρώμα του πάθους!

Μέχρι το πρώτο φως του ήλιου που το γκρι έπαιρνε τη θέση του πορτοκαλί, κι έφευγε η θαλπωρή, για μόνο λίγες ώρες. Μέχρι να κοκκινίσει πάλι. Σιγά-σιγά θα ξαναρχόταν το Όνειρο με τη Φωτιά και ο χρόνος θα ταξίδευε πάλι αργά !

Όσο υπάρχει το όνειρο, το κόκκινο θα υπάρχει κάθε νύχτα! Όσο θα υπάρχει το κόκκινο η μουσική θα χαϊδεύει τρυφερά τα εσώτερα και το φεγγάρι θα μαγεύει μένοντας ζωντανό να αγκαλιάζει τη γη που ονειρευόμαστε!

Τούτη τη στιγμή
ο κόσμος είναι κόκκινος
από τη θάλασσα του πάθους
που βούτηξα
για την ομορφιά της ψυχής!
Στο κόκκινο του πάθους
ξύπνησε η ζωή μου πάλι
τούτη τη νύκτα-
όπως κάθε νύκτα
από τότε που χάθηκα
μυστικά στο κορμί σου!

Ο χειμώνας περνά δύσκολα μα ήρθαν οι Αλκυόνες για ένα σύντομο ταξίδι φυγής. Εκεί που ο βοριάς σηκώνει τα κύματα και γλείφει τους τοίχους των πέτρινων σπιτιών, οι σόμπες ζεσταίνουν τα κορμιά από την υγρασία και το κρασί ρέει στα ποτήρια για να ξεχάσουν οι άνθρωποι με το τραγούδι. Αυτή την εποχή ήθελα να βρισκόμουν στον αγαπημένο τόπο, να ονειρευτώ πάλι στα γνώριμα μέρη, μ' όλες τις αναμνήσεις και τις επιθυμίες. Ήθελα να βρεθώ στους περιστεριώνες, κοντά στους καλλιτέχνες που σκαλίζουν τα αγάλματα χαϊδεύοντας το μάρμαρο. Στη ζωγράφο ακόμη που απολαμβάνει την ηρεμία της έρημης πλατείας και στο πλάτανο που χάνεται σε κάποια ζωγραφιά για να πει το δικό του μυστικό των τόσων χρόνων.

Ήθελα να νιώσω εκείνο το Άγνωστο στον νησιώτικο χειμώνα, εκεί που ο Έρωτας δεν γράφεται παρά μόνο σε ατέλειωτες σελίδες ιστορείται.

Εκεί ήθελα ο θεός Έρωτας να με γιάνει με το μαγικό του τσίμπημα.

Εκεί που αγριεύει η πέτρα από την αλμύρα, εκεί που το σφύριγμα των πουλιών συνοδεύουν τον νου και το Σώμα!

Στο φεγγάρι που κυλά
μέσα από τα απαλά σύννεφα του Νοέμβρη
απόλαυσα τη γεύση του φιλιού
μύρισα το γιασεμί
και ονειρεύτηκα
Έφθασα στην Έκσταση
και παθιάστηκα με τη ζωή!

Κι όταν ακόμη παρασύρεσαι στους Μύθους του τόπου και τα ξωτικά χορεύουν γύρω σου κι όταν ακόμη ο Ποσειδώνας κουνά τα νερά για να θυμώσει με τους Ολύμπιους, το μόνο που μπορείς να ζήσεις είναι να σε παρασύρει η βάρκα με το μοναδικό σπασμένο κουπί στο ξωκλήσι του ονείρου!

Στο ξωκλήσι που το πανηγύρι του, έμεινε η πιο ζωντανή φωτογραφία στην μνήμη μου την εποχή εκείνη!

Ένωσα το Σώμα να πάλλεται
στην μουσική
και τους ρυθμούς
μόλις άγγιξες απαλά το στήθος
και άφησες το άρωμα σου-
άνοιξες τη ψυχή σου να μ' αγκαλιάσεις
και γαλήνεψα!

Ο χειμώνας στο νησί με τα τεράστια κύματα να σκεπάζουν τη προβλήτα και το πλοίο να μένει δεμένο στο μουράγιο. Κανείς δεν ξέρει πότε θα χαράξει πορεία φυγής.

Η απουσία σου είναι έντονη και ο έρωτας έρχεται στα όνειρα σε μια ασπρόμαυρη φωτογραφία που με συντροφεύει.

Το πιο μεγάλο μαρτύριο της ψυχής είναι τα χάρδια, τα ζεστά και τρυφερά μάτια σου που λείπουν από τα μοναχικά όνειρα!

Ονειρεύομαι και πλάθω όμορφες εικόνες για την ώρα που θα ανταμώσω μαζί σου. Τότε, ξανά και ξανά έρχεται το παράπονο.

Αχ και να ήμουνα στο νησί!

Θα ξαναρχόταν η όμορφη εποχή
το αισθανόμουν,
Την αντάμωσα κάποιο όμορφο
πρωινό του Νοέμβρη.
Ήταν όμορφη και φωτεινή
Σα το χαμόγελο σου!

Κάθε νύκτα σε τούτη τη πόλη
Το φεγγάρι είναι μακρινό.
Δε το αγγίζω,
μα το θέλω!
Κάθε νύκτα σε τούτη τη πόλη
ονειρεύομαι τα μάτια σου
Και νιώθω τη χαρά της ηδονής
στο κορμί μου!
Κάθε νύκτα σε τούτη τη πόλη
Φεύγω μακριά-
Σε μια απέραντη κι ονειρεμένη θάλασσα-
Να πετάξω τη μάσκα
Για να 'ρθω κοντά σου-
Φεγγάρι και ήλιε της ζωής μου!

Το στόμα είχε καιρό να ανταμώσει τα χείλια σου και το ταξίδι που πρόσμενα αργούσε να 'ρθει. Αισθανόμουν ότι άρχισαν να γίνονται μοναχικά τα χείλια, τα δρόσιζα με νερό μα τη γλύκα των φιλιών σου δεν την ένιωθαν. Καρτερούσα την ώρα που θα βρισκόταν μαζί σου που θα τα προσέφερες τον έρωτα με τριαντάφυλλα για να τα γλυκάνεις!

Δεν ήξερα πόσο θα αργούσαν να γευτούν τη πηγή!

Φεύγει η θάλασσα
μαζί της κι εγώ!
Παρασέρνει την άμμο και τα όνειρα που έζησα,
τον έρωτα που απόλαυσα
παίζοντας με το Σώμα!
Επιστρέφω νοσταλγώντας
την Αίσθηση της ζεστής σου
στα άσπρα κύματα της ακτής
εκείνη τη νύχτα!

Τα αστέρια δέχθηκαν το παράπονο εκείνη τη νύχτα, δεν ήξερα που ήσουν, Έρωτα!. Έχασα τα μάτια σου, αναζητούσα τη ψυχή σου, το Σώμα σου που εκείνη τη νύχτα δήλωνε απουσία. Σ' αποζητούσα μα λαχτάρησα, φοβήθηκα και τα δάκρυα κύλισαν στα μάτια, ο νους μου θόλωσε στη μοναξιά. Το παράπονο δε χρειάστηκε να το πω με λέξεις μα το αχ βγήκε δυνατό και αποκρίθηκε το φεγγάρι!

Μου έστειλε αυτό που ποθούσα, τον Έρωτα!

Τι να τα κάνω τα άστρα του ουρανού
αφού το πιο λαμπρό δίπλα μου φυλά
τα χρώματα της ίριδας
που γύρω μου κινούνται!

Πήρα τη φωτογραφία σου, χάιδεψα το πρόσωπο, ακούμπησα τα δάχτυλα στα χείλη και την ακούμπησα στα κύματα, να πάρει το άρωμα τους. Περπάτησα ξυπόλυτη στην ακτή κι ανακατευόταν η άμμος με τα κύματα. Το Σώμα κυλίστηκε στην άμμο για να συναντήσει την Ελευθερία που χρειάζεται, να πορεύεται στον ανέμελο δρόμο της!

Να με ταξιδέψει ήθελα εκεί που η ψυχή επιθυμεί, εκεί όπου ο ήλιος λούζει τα πρόσωπα, φωτίζει τα χαμόγελα, αγκαλιάζει τις καρδιές!

Έρωτας;
Αφοσίωση;
Λατρεία;
Αναπάντητα ερωτήματα που σβήνουν
κάθε σελήνη
όταν χύνεσαι στον Παράδεισο μου!

Χάθηκες μέσα στο όνειρο. Η φαντασία και η επιθυμία
πέταξαν στη κοιλάδα των Μουσών και της Αφροδίτης για να
ικετέψουν και να παρακαλέσουν τον έρωτα!

Να ζητήσεις τη προστασία της θεάς, ήθελες να ζήσεις και να
νικήσεις τα ερωτήματα που σε βασάνιζαν!

Να σε τυλίξει στο πέπλο της και να σε οδηγήσει μέχρι το
νησί του Αιόλου, του δυνατού ανέμου αφού φυσήξει πάνω σου
τη δύναμη του Αιώνιου χρόνου!

Σωπαίνω στη μαγεία σου, Σώμα αγαπητό
και της ψυχής σου τη γαλήνη
έχοντας σε στο νου πλανεμένο
μέσα στη βροχή
τον αέρα
και στη μουσική του μοναχικού ταμπούρλου!

Ζωή χωρίς έρωτα, ανάσα δίχως φλόγα, ουρανός χωρίς αστέρια, γλάστρες στο παράθυρο χωρίς λουλούδια, νησί δίχως αλμύρα, στο τέλος Έρωτας δίχως ζάχαρη;

Μα δεν μπορούμε να υπάρχουμε χωρίς αυτά, γιατί είναι η ουσία της ζωής, κι αν δεν ζούμε μαζί τους, ο έρωτας θα μείνει στη φαντασία των θνητών που κάποτε τον έπλασαν!

Ζώντας λοιπόν μ' αυτή τη δύναμη που έχει το φως του φεγγαριού στην ψυχή του κάθε ανθρώπου, βλέποντας ακόμη το ερωτικό του είδωλο να αγγίζει τη ψυχή και το Σώμα σου, νιώθεις αυτή τη φλόγα να βυθίζεται στα κύματα του καλοκαιριού. Αισθάνεσαι πως θα αγκαλιάσεις όλο τον κόσμο!

Στο κορμί σου θα ήθελα
τα ανεξίτηλα σημάδια
από τούτο το φεγγάρι
που κάνει συντροφιά τον Έρωτα μου.
Ένα φεγγάρι που ποτέ πιο όμορφο
δεν θα ανασάνει!

Η φωτιά σιγόκαιγε και το κόκκινο κρασί μας συντρόφευε
στη παραλία εκείνο το απόγευμα! Τα πετρόχτιστα σπίτια αραιά
όπως ήταν, λουζόταν από το γλυκό πορτοκαλί χρώμα του
φεγγαριού και εσύ έδινες το χαμόγελο και την αγάπη σου!
Καθρεπτίστηκαν όλα μέσα μου ζώντας τον έρωτα στα κύματα
του μικρού εκείνου κόλπου και με τις λέξεις να χύνονται σαν
ποταμός, ντύσαμε τα όνειρα μας!
Αυτά δεν τελειώνουν ποτέ!

Το μαχαίρι χάθηκε στη καρδιά
με δύναμη τούτη τη φορά,
βγήκε αίμα αναγεννώντας την εποχή
του δυνατού ερωτά!
Γλυκός τούτος ο πόνος!

Σε λάτρεψα γιατί μου 'δωσες
την ανάσα που ζητούσα
της Ζωής,
του Έρωτα,
του Πάθους!

Ο Έρωτας τύλιξε το πέπλο πάνω σου σε εκείνο το αγέρι του καλοκαιρινού ζεστού πρωινού, τα μαλλιά σου τα άφησες ελεύθερα να κυματίζουν λουσμένα στο χρυσαφί ήλιο και οι νότες της μουσικής έτρεχαν με τον ήχο των κουπιών, στο απέραντο γαλάζιο. Τα γράμματα του "σ' αγαπώ" κεντημένα στο πέπλο, έφυγαν όταν ο μουσικός έπαιξε την τελευταία του νότα με το δοξάρι στη προκυμαία του χωρίου. Εσύ ήσουν ακόμη εκεί και εγώ στα όνειρα σου!

Έζησα τους αέρηδες των Κυκλάδων,
και παρασύρθηκα στον ερωτά τους!
Όλα πια ζουν μέσα μου
και τίποτε δε θυμίζει
κομμάτια κιτριμισμένης φωτογραφίας
από τον χρόνο!

Στη Τήνο, η θάλασσα σε μαγεύει, η πέτρα ζει κάτω από το καυτό ήλιο και παίρνει το χρυσαφί του χρώμα.

Οι βάρκες μόλις βούτηξαν στον απέραντο κόσμο της αλμύρας και οι πέτρινοι τοίχοι τη ρούφηξαν μέσα τους σαν να διψούσαν αιώνες τώρα!

Η Γης γέννησε τη πέτρα και ο γλύπτης τη μούσα του! Αναγεννήθηκε η ομορφιά και καταλάγιασε η αγριάδα του τοπίου.

Ανάσανε το πρόσωπο του βαρκάρη και τα δίκτυα καθώς κεντούσε, έβγαλε τη ψυχή του στα πανέρια ενώ η πέτρα μίλησε και του είπε το τραγούδι της ανατολής!

Χύθηκες από τον ήλιο
του Τηνιακού ουρανού
για να γίνεις Αίσθηση
στην ηρεμία που διάλεξα!
Ο ζεστός ιδρώτας να γίνεις
πάλι στο Σώμα!
Φιλί καυτό στα μαυρισμένα στήθη,
έρωτας στην ομορφιά
τούτης εδώ της Γης
χωρίς να ξαποστάσεις!
Για ν' αφήσεις το άρωμα
στη μνήμη τούτου του χρόνου!

Και ήρθε η στιγμή που ο Έρωτας τρύπησε το μάρμαρο και το έκανε θρύψαλα, μικρά κομμάτια και τα έδωσε στον καλλιτέχνη να τα δώσει σχήμα στο χώρο και το χρόνο. Οι στάλες του ιδρώτα και της αγωνίας για το Τέλειο οδήγησαν το χέρι να δημιουργήσει το τόξο, το γλυκό του πρόσωπο, τα ξανθά μαλλιά που φανταζόταν, το αρχαίο κορμί και τα ζεστά ολοζώντανα μάτια. Έβλεπε την αγαπημένη του, όνειρο αληθινό, άκουγε τις μουσικές και μια τρελή μυρωδιά που αναδυόταν από τη ψυχή του. Ήθελε να σπάσει τις πέτρες, τα λιθάρια, το μάρμαρο που έβγαιναν από τη Μήτρα της Γης και να τα ξαναγεννήσει.

Να δώσει τη πνοή σε τούτο το μάρμαρο που το άρωμα του έρωτα σκορπούσε στον αέρα!

Τα δάχτυλα βουτηγμένα
στο όνειρο
πήραν το χρώμα το ροδιού-
κόκκινα σαν το αίμα-
του πάθους και της νότας
στη κλίμακα της Αίσθησης!

Το κορμί του αναγεννήθηκε από της φύσης τα μάγια, έσπασε το κέλυφος και ζωντάνεψε μέσα από το χόμα.

Υψώθηκε στον ουρανό. Δε θα μπορούσε να χαθεί γιατί ήταν θεός! Ίσως όμως και κάτι το φανταστικό που έγινε μύθος του νου.

Επιθυμούσε δίπλα του ανθρώπινο κορμί και του δώσαμε τη Γυναίκα να είναι η Μούσα του! Ξεγλίστρησε από των σύννεφων τον κόσμο και την ακολούθησε να νιώσει το παλμό της! Μόνο για λίγο, ήθελε μόνο να την αγγίξει. Να δει αν μπορούσε να αναπνεύσει και να ηρεμήσει στην αγκαλιά της. Ήθελε μόνο την Φύση να γευτεί!

Τα όνειρα σου ταξιδεύουν
Κι εγώ ακολουθώ!
Μέχρι πότε
θα φθάσει η ψυχή
ν' αντέχει τα ταξίδια!

Τα χρώματα έπαιζαν κρυφτούλι εκείνο το ηλιοβασίλεμα
καθώς βυθιζόταν ο ήλιος στη θάλασσα. Η ηρεμία της πρόδιδε τα
κέφια του Ποσειδώνα που είχε ξεχάσει την τρίαινα σε κάποιο
βράχο. Ο Δίας τον είχε ξεχάσει και ο Έρωτας του έκανε
παιχνίδια για να βρει τα ξεχασμένα πάθη. Τα κορμιά
κυλίστηκαν και το νερό κάλυψε το ωραίο! Έτσι ήθελε ο
Ποσειδώνας!

Ωρες ηδονής δεν ξεδιψούν
το αχόρταγο κορμί
από την απουσία που γεύτηκε!
Γλυκό φάρμακο του κορμιού
Ο έρωτας σου!
Το μαρτύριο της ψυχής μου-
Η απουσία σου
Μοναδικέ μου
αγαπημένε!

Για τον Έρωτα δε σταματώ να γράφω, να μιλώ, να ακούω τη μελωδία του, να τον αισθάνομαι στους πόρους του δέρματος μου, να ερωτεύομαι με την μορφή του! Όσο μιλώ γι' αυτόν, τόσο πιο πολύ το πάθος φουντώνει και αποκρίνομαι στο κάλεσμα του! Του Έρωτα, αυτού που δίνει την ελπίδα ότι τα νερά του ποταμού θα ποτίσουν τα δέντρα και δεν θα χαθούν ζωές, σε εκείνο που θα στηριχθώ πάνω του, όσο υπάρχει πνοή!

Δεν μπορείς να αφήσεις τον Έρωτα
να σου γλιστρά
όπως του ουρανού οι πρώτες ψιχάλες βροχής.
Δεν μπορείς να βρεις τη λύτρωση
αν για ακόμη μια φορά δεν χυθείς στο μυστήριο
της ύπαρξής σου!

Μου υποσχέθηκες ότι θα ζήσουμε μαζί δυο ζωές. Η μία εδώ στη γη, στο όνειρο, στον έρωτα και στη φαντασία.

Την άλλη, κάπου στα σύννεφα, να συνεχίζω να ενώνω την ψυχή μου μαζί σου, να πετάξουμε διώχνοντας τα ρούχα της γης,

Παίρνοντας την όμορφη ελπίδα της άλλης ζωής, της μετεμψύχωσης, ζω σε τούτο τον κόσμο για να χαίρομαι τον Ήλιο!

Τα όνειρα σου ταξιδεύουν

Κι εγώ ακολουθώ!

Μέχρι πότε

θα φθάσει η ψυχή

ν' αντέχει τα ταξίδια!

Ταξίδεψα πολλές φορές σε μακρινά νησιά. Είδα ανθρώπους παράξενους, τρυφερούς, μόνους. Περιπλανήθηκα στα χαρτιά, τις λέξεις, στις ασπρόμαυρες φωτογραφίες και τις μυρωμένες επιστολές. Στις μουσικές που άκουγες και έγιναν κομμάτια του εαυτού μου κάνοντας τα όλα ένα πίνακα στιγμών και αναμνήσεων. Έζησα τον κόσμο μέσα από τα μάτια σου κι έγινες φακός της ψυχής μου.

Κι όσο η χώρα μου είναι τόσο όμορφη κι εμείς ταξιδιώτες της και περιηγητές του ελλαδικού χώρου, θα μας αρέσει να ονειρευόμαστε πάντα κάποιο άλλο κόσμο σπάζοντας τα όρια!

Στης Σύμης τα σοκάκια
και τα ερειπωμένα από το χρόνο κάστρα-
βουτηγμένα της ώχρας και του κεραμιδιού
σπίτια, σ' αποζητώ
για να δώσεις την καυτή ανάσα
που τόσο λαχταρώ!

Άγγιξε το κορμί, το ποθούσε από πολύ καιρό, από τότε
ξεκίνησε η ιστορία τους, στον παλιό ανεμόμυλο.
Εγκαταλειμμένος ο μύλος μέσα στους αέρηδες και τον χρόνο.
Άνθρωπος χωριανός δεν πλησίαζε, ο χώρος είχε αφεθεί στα
γέλια των παιδιών που χανόταν στον άνεμο.

Εκεί πήγαν να ανθίσουν το λουλούδι που υπήρχε μέσα τους
και να ζήσουν το πάθος τους. Κανείς δε θα ερχόταν να τους
εμποδίσει. Ήθελαν να δώσουν τη ψυχή τους και να απολαύσουν
τον ερωτά τους σ' αυτό το μαγευτικό νησί. Αυτά που ο καθένας
έκρυβε μέσα του, αισθήματα τρυφερότητας και συνύπαρξης.
Ζούσαν χωρίς να καταλαβαίνουν το χρόνο που κυλούσε. Η
αλμύρα της θάλασσας ανακατευόταν με το άρωμα των
γιασεμιών, της λουίζας και της σάρκας τους, ένα μεθυστικό
ποτό ονείρων και μουσικής. Έτσι άρχισε το ταξίδι από το
παρελθόν, στο παρόν και τη συνέχεια...

Με ζουμπούλια άσπρα κι όμορφα
σε στόλισα
και στεφάνι σου έπλεξα.
Μοσχομύρισε το δέρμα σου,
κι άνοιξη μύρισε
τη στιγμή που σε κράτησα
εκείνη τη νύχτα του Γενάρη.
Θησαυρός ανεκτίμητος
μέχρι που θα φύγεις
και δρόμους δικούς σου
θα χαράξεις ομορφιά μου.
Της άνοιξης ευωδιά είχες στα μαλλιά σου
και τ' αστέρια έπεσαν με τις ευχές μου.
Να είσαι πάντα ο ήλιος της ζωής
λουλούδι μου.
στην κόρη μου Ειρήνη

Το παραμύθι τελειώνει γρήγορα, αν εσύ θέλεις να το τελειώσεις! Σαν το πράσινο φύλλο που το τρέχει ο αέρας. Σαν το σφύριγμα του που όλα συθέμελα χορεύουν πάνω στη σκηνή!

Οι διαδρομές γίνονται μοναδικές, τα παθιασμένα κορμιά ακούγοντας τη μουσική των βουνών ξεπροβαίνουν στο φως!

Από τον Όλυμπο έως τις Κυκλάδες, τα Δωδεκάνησα και τη Κρήτη, η Ελλάδα με συντροφεύει.

Το παραμύθι ζει, δε θέλω να τελειώσει αφού ο Έρωτας είναι υπαρκτός, όμορφος και ζωντανός, δυνατός μέχρι σήμερα. Ο επίλογος γράφεται όταν κάτι παύει πια να υπάρχει!

Αφήνοντας πίσω το Φως και το Αιγαίο να μας συντροφεύει πάντα, θα ταξιδέψουμε σε άλλα νερά, πάντα με φάρο την Ελπίδα και το Όνειρο πιο μαγικό από ποτέ.

Η Ζωή αναδύθηκε από τα γαλάζια νερά του Αιγαίου, ο Έρωτας ζωντάνεψε στο βουνό των Ολύμπιων θεών και εμείς ζούμε σε μια χώρα που μόνο ξέρουμε να λέμε ότι μας πληγώνει.

Ας δημιουργήσουμε όνειρα, ας μυρίσουμε την αύρα της χώρας μας και ίσως η ερχόμενη ανατολή να είναι πιο μαγική.

Εμείς κινούμε το κουβάρι της Μοίρας, ας κυλήσει πιο όμορφα από τα χέρια μας!

Κι ήρθες στο όνειρο μου λαμπρός και λεύτερος
σα να μη σε ακούμπησε ο χρόνος.
Σαν τη λουίζα που σου χάρισα
εκείνη την πανσέληνο
που έζησε δροσερή μέχρι σήμερα
που υπάρχουν οι μνήμες.
Χορό μου χάρισες εκείνη τη νύχτα
και με λόγια της θάλασσας μου έγλειψες τα αφτιά.

Τα βήματα πηδούσαν στην αμμουδιά
και η γεύση της στροφιλιάς γίνηκε ένα με το δέρμα.
Κι ήρθες στο σήμερα ολόφωτος,
όπως η λουίζα στο κίτρινο συρτάρι
που με τα φιλιά γίνανε παρέα.
Ο χρόνος δε σ' ακούμπησε, μα ο Έρωτας
κάνει ακόμη παιχνίδι
με το μέλι στο παλιό ξύλινο ντουλάπι.
Δώσε μου ξανά των εφηβικών ερωτούν τη δροσιά
και της λουίζας της αυλής τη μυρωδιά.

Αμοργός
Πάτμος
Σύμη
Τήνος
Κρήτη

Θάλασσες της ζωής μου
που η αλμυρά έγλειψε το κορμί
κι ατένισε στο πέλαγος.
Αναμνήσεις της ζωής μου
που χαϊδέψανε τη καρδιά
και ζούνε μέχρι σήμερα.
Το παρελθόν τροφή του μελλούμενου
για να ζω το τωρινό.

Χάνοντας εσένα στις κορφές των δικών σου ονείρων.

Έγλειψες το κογχύλι,
διάβηκες στα βράχια που ήξερες
και πήρες την αλμύρα.
Στο ποτήρι τη πήρες
και την έκαμες δροσιά.
Να αγναντέψω το πέλαγος καλέστηκα
για να ακούσω ότι πιο όμορφο,
το λαούτο και τη λύρα
βάζοντας ρυθμό το γλυκό σου λόγο.
Αποκοιμήθηκα στην αγκαλιά σου
και σε είδα στο όνειρο.
Το πρόσωπο σου σκαλισμένο ήταν στο
βράχο
και το χνότο σου άνεμος στα μαλλιά μου.
Γεύτηκα τη θάλασσα
κι έζησα στην ανέμη του χρόνου.
Το παρελθόν πάλι μίλησε
ακόμα και στα όνειρα
όσο οι εικόνες χυνόταν πάλι αστέρινες.

Και το κουβάρι γλίστρησε
μέχρι να παρέλθει η αμνησία.

Περίεργος μα ζωντανός ο έρωτας, δυνατός και ονειροπόλος, φευγαλέος. Μετουσιώνεται σε γιασεμί κι αγιόκλημα και χαρίζεται αιώνες τώρα στις καρδιές των ανθρώπων.

Μα στων ανέραστων τα ιδρωμένα χέρια διαλύεται, μαραζώνει και πέφτει στο χώμα ανακατεμένο με αγκάθια. Λίγοι απομείνανε που μυρίζουν την ομορφιά σου, Έρωτα!

Τούτα τα ποιήματα είναι γραμμένα γι' αυτούς που επιμένουν να μυρίζουν στη καρδιά τους το γιασεμί και τη λουίζα!

Ακόμη και γι' αυτούς που άλλες αξίες πήραν τη θέση σου, Έρωτα!

Ας τους βοηθήσουμε να συνεχίσουν να βλέπουν πιο όμορφα τη Ζωή για να μη χάσουν το ίδιο το Άρωμα της Σάρκας, της Πνοής, της Αγάπης, της Ελπίδας, όσο ακόμα μπορούν!

Ας μυρίσουμε την χώρα μας όπως εσένα, Έρωτα!. Μη λησμονήσουμε τι τράβηξε! Ας νιώσει κι αυτή τον δικό μας Έρωτα! Πέτρινα χρόνια, δύσκολα, ξενιτιά, πόλεμοι, πολλοί κι ανάξιοι εραστές που τη ματώσανε τη ψυχή και τη πληγώσανε τη σάρκα!

Ας τη ταξιδέψουμε την ψυχή στον Όλυμπο, το βουνό των Θεών, τα Πιερία, στα χώματα των Μουσών μα και στη Τήνο των γλυπτών και της ηρεμίας!

Σας αφήνω λοιπόν το κουβάρι του παραμυθιού για να ζήσετε στη Μαγεία του!

